

NASTANEK SOLIN

Enej Pavlovič, 4. razred (delno prirejeno)

Ilustrirali: Jevgenija in Valerija Lyubcyk

Pred tisočimi leti so živali ribiči ob Jadranskem morju. Preživljali so se z lovljenjem rib, dokler ni bog morja Pozejdon nekega dne morje uročil, ker si je za svojo zbirko rib želel posebno ribico.

Tako v hipu v morju ni plavala niti ena sama riba. Urok bi lahko izničila posebna ribica Proteus ali človeška ribica, ki jo je Pozejdon hotel za svojo zbirko najrazličnejših rib sveta. Ta pa je živel samo v veliki, prostrani Postojnski jami, ki jo je čuval mogočni zmaj.

Najpogumnejši ribič Pepe se je odpravil na dolgo pot. Šel je s svojim oslom, po njegovem mušu, od morja preko hribov do reke Pivke, ki se izliva v Postojnsko jamo. Zmaja je prekanil tako, da se je prepustil toku reke in se z njeno pomočjo znašel v jami. Z baklo je dolgo časa iskal človeško ribico, dokler je ni zagledal v majhni luknjici. Ulovil jo je in jo dal v štanjakec (majhno kanglico).

Hitro se je odpravil nazaj in Proteusa je izročil Pozejdonu, ki pa ni mogel držati obljube, ker je človeška ribica poginila, saj sta jo izničila svetloba in slana voda.

Tako bi vsi ribiči od lakote umrli, če ne bi za vse to slišala morska deklica. Prebivalcem je naročila, naj pokličejo solinarje, ki živijo na oddaljenem otoku in naj ob reki Dragonji iz njenih naplavin naredijo soline. Če bodo to storili, bo ob prvem » škuro de luna« poskrbela za bogato življenje morskih globočin.

Ljudje so jo ubogali, saj je šlo za njihovo preživetje. Delali so noč in dan, nastajali so nasipi in majhna polja, kavedini. Med njimi so bili kanali: Piketo, Kurto... najmogočnejši je bil kanal Grande.

In prav po njem je morska deklica na dan svetega Jožefa spustila ribico solinarko, ki je vrnila morju življenje. Zato še danes velja pregovor: » San Giuseppe le prime sepe.« Ribica solinarka pa je še danes za Sečovljane pomembna kot človeška ribica za Postojnčane.